

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N. S. D.*, nar. 1985, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen *Vietnam*), bytem T. P., A. T., H. Y., Vietnam, v České republice bytem K. V., *zastoupeného: Mgr. Petr Václavěk*, advokát se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti *žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie*, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě ze dne 3.8.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2015 č.j. X o *správním vyhoštění*,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 28. července 2015 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. ledna 2015 č.j. X se **z r u š u j í** pro vady řízení a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka na nákladech řízení částku 8.228,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. X, VS 201539, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, Jungmanova 31, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 3.8.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou ze dne 3.8.2015 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2015 č.j. X, jehož kopie byla připojena, kterým bylo ve

smyslu § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen *správní řád* či *SŘ*) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort (dále jen *PČR* či *správní orgán I. stupně*), vydané pod č.j. X dne 16.1.2015 ve věci správního vyhoštění žalobce.

*V rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 28.7.2015, na jehož celé znění soud pro stručnost odkazuje, bylo i uvedeno, že rozhodnutím napadeným odvoláním, tj. rozhodnutím ze dne 16.1.2015, žalobci bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen *zákon* či *zákon o pobytu cizinců*), správní vyhoštění z území České republiky (dále jen *ČR*) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen *EU*), byla stanovena na 1 (jeden) rok; počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a současně dle § 118 odst. 3 zákona byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; dle § 120a zákona se na něho nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona. Dále bylo uvedeno, že žalobce pobýval na území ČR od 3.12.2014 do 10.1.2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, když předtím pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání OSVČ č. X s dobou platnosti do 22.8.2011; dne 23.06.2011 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání; rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky (dále jen *OAMP*) č.j. X ze dne 13.7.2012 nebyl jeho stávající pobyt prodloužen a řízení o jím podaném odvolání bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen *Komise*) č.j. X ze dne 27.11.2014 tak, že se žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu zamítá, tudíž naposledy pobýval na území ČR na základě tzv. fikce pobytu až do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti, která byla ukončena dne 2.12.2014 tak, že se žádost zamítá. Je sice pravdou, že žalobce měl ve svém cestovním dokladu č. N 1568489 vylepen překlenovací štítek č. X s platností od 24.11.2014 do 28.3.2015, ale jeho platnost byla ukončena nabytím právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, což bylo dne 2.12.2014, tudíž nedisponoval žádným pobytovým statutem v ČR, proto lze jeho pobyt v ČR od 3.12.2014 do 10.01.2015 považovat za pobyt neoprávněný, čímž zcela evidentně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona. Dle žalované bylo odvoláním napadené rozhodnutí vydáno zcela v souladu se zákonem, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně bez víza; rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, neboť správní orgán I. stupně rodinný a soukromý život žalobce v průběhu správního řízení dostatečným způsobem prověřoval, hodnotil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí i odůvodnil a na základě těchto zjištění dospěl k jednoznačnému závěru, že vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění bude sice zasazeno do práv nikoliv však nepřiměřeným způsobem a žalovaná jako odvolací orgán se s tímto závěrem plně ztotožnila. Rovněž bylo uvedeno, že do situace, kdy je s ním vedeno toto předmětné správní řízení, se žalobce dostal sám a vlastní vinou, za které musí nést jemu nepříjemné následky, když platí obecná zásada „ignorantia legis neminem excusa“, tedy neznalost práva neomlouvá, a to tím spíš, že se jedná o jednu z nejdůležitějších povinností cizince z hlediska podmínek pobytu na území; rozhodnutí o správním vyhoštění není trestem (sankcí) ale opatřením - z něhož plyne, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění je svou povahou specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, ke kterému se neváže žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR. Žalobce,*

který byl v předchozích řízení ve věcech pobytových zastoupen jím zvoleným zástupcem, měl činit úkony, na základě kterých by zjistil od svého zmocněnce stav jeho žádostí, popřípadě stav odvolacího řízení ve věci prodloužení jeho dlouhodobého pobytu č.j. č.j. X, když rozhodnutí č.j. X ze dne 27.11.2014 bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 2.12.2014 a tímto dnem tak jeho oprávněný pobyt v ČR zaniknul přesto, že měl ve svém cestovním dokladu vylepen překlenovací štítek č. X s platností od 24.11.2014 do 28.3.2015 a platnost tohoto štítku byla dnem nabytí právní moci rozhodnutí č.j. X, to je dne 2.12.2014 zneplatněna. Pokud žalobce naplní skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, tak správní orgán nemůže rozhodnout jinak než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění jak uvedl i Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) v rozsudku č.j. 9 As 32/2008 - 57 a 1 As 38/2012 - 38, tudíž ani ekonomická situace ve Vietnamu a skutečnost, že tam žijící manželka je na žalobci ekonomicky a finančně závislá, nemůže být v žádném případě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí ze dne 16.1.2015 nebylo shledáno nepřezkoumatelným, zmatečným ani v rozporu s právními předpisy, neboť správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály, postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 SŘ, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady i zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu a vrácení věci žalované k dalšímu řízení a uložit jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení a mimo jiné vyjádřil následující přesvědčení:

- (a) správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, když důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch (§ 50 odst. 3 SŘ); správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 SŘ, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, tedy především žalobce;
- (b) namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ohledně uloženého opatření, protože spolupracoval se správním orgánem a byl v dobré víře ohledně jeho pobytového oprávnění, kdy měl v pase stále platný překlenovací štítek; bylo podotknuto, že i mezi odbornou veřejností panuje stále značná nejistota a nejednotnost názorů, pokud jde o otázku povahy tohoto víza - překlenovací štítek osvědčuje legálnost pobytu; žalobce byl v době, kdy bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění v dobré víře, že se na území ČR nachází v souladu se zákonem, o čemž ho přesvědčoval i štítek vylepený v pase; samozřejmě neznalost zákona neomlouvá, což není tento případ, neboť měl vízum ještě na několik měsíců, tudíž skutečně nekonal úmyslně v rozporu se zákonem; s ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem, i s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR (od roku 2007), měl správní orgán přistoupit k variantě umožňující smírné řešení celé záležitosti a umožnit mu dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení pobytu, navíc délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu;
- (c) správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona; prakticky neprovedly žádné hodnocení a nijak se nevypořádaly s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro jeho budoucí život, proto je provedené rozhodnutí čistě

formalistické nepokrývající konkrétní situaci, protože v případě jeho vyhoštění z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by mu byl umožněn pobyt na území republiky a přitom svou rodinu žijící na území domovského státu díky práci na území ČR vyživoval;

- (d) k délce lhůty 1 roku stanovenou správním orgánem, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, namítal, že nemůže souhlasit s tím, že je mu přičítán nelegální pobyt od 3.12.2014 do 10.1.2015, kdy byl zajištěn policií, protože s ohledem na znění § 50 zákona (*upravuje otázku výjezdních příkazů*) po skončení řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu, je Ministerstvo vnitra ČR povinno vydat cizinci výjezdní příkaz k opuštění území, ten však žalobci nebyl ministerstvem udělen, ačkoliv na něj měl evidentně nárok; situaci, kdy tedy policie považuje překlenovací vízum, které měl v pase, za neplatné, ačkoliv jím prokazatelně disponoval, je nutno na situaci samozřejmě nahlížet také tak, že ačkoliv neměl v pase vylepen výjezdní příkaz, ač na jeho udělení měl nárok, tak tedy tímto vízem disponoval, ačkoliv v jeho pase vylepeno nebylo; je samozřejmě otázkou, po jakou dobu by jím žalobce disponoval, nicméně obvyklá doba je 30 dnů; proto tedy jednoznačně musí odmítnout, že by se nacházel na území nelegálně již dne 3.12.2014, neboť tento den zcela jednoznačně disponoval oprávněním k přechodnému pobytu v podobě výjezdního příkazu (srovnej § 17 zákona), proto nutno nahlížet na věc materiálně-právně, kdy ačkoliv formálně nebyl výjezdní příkaz cizinci udělen, udělen mu měl být, a tudíž z materiálně-právního hlediska tímto také disponoval, což měla zohlednit i policie; správní orgán měl věc řešit zcela jinak a žalobci, který se skutečně nepohyboval po území ČR úmyslně ilegálně, vydat výjezdní příkaz, případně udělit pokutu a umožnit mu dobrovolné opuštění republiky; proto je nutno také dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států považovat za zcela nesprávně odůvodněnou, neboť správní orgány vycházely především z doby nelegálního pobytu, která však jednoznačně nemohla začít dne 3.12.2014, kdy se žalobce nacházel na území ČR na základě uděleného výjezdního příkazu, tedy na základě povolení k přechodnému pobytu;

- (e) správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily zájmy žalobce, což ve svém souhrnu zakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém stručném vyjádření k žalobě dne 10.8.2015 uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení, proto navrhla zamítnutí žaloby a dále odkázala na odůvodnění žalobou napadeného i předcházejícího rozhodnutí ze dne 16.1.2015, neboť v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo reagováno v uvedených rozhodnutích; zároveň byl vyjádřen souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Ze správního spisu zaslaného žalovanou soud zjistil, že údaje uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisu a dále zjistil níže uvedené rozhodné skutečnosti:

*Z úředního záznamu ze dne 10.1.2015 vyplývá, že toho dne byla prováděna pobytová kontrola OPKPE Sokolov v 17.00 hodin v objektu nádražní haly horního nádraží v Karlových Varech, kdy žalobce předložil platný cestovní doklad Vietnamu č. X, v němž měl vylepen štítek povolení k pobytu (tzv. *překlenovací štítek*) ev. č. X vydaný OAMP s dobou platnosti od 29.11.2014 do 28.3.2015, avšak lustrací bylo zjištěno, že uvedený štítek je veden v evidenci ztracených dokladů s poznámkou, že platnost dokladu je ukončena s dodatkem – dlouhodobý pobyt neprodloužen (*dále zjištěno, že rozhodnutím Komise ze dne 27.11.2014,**

kteře nabylo právní moci dne 2.12.2014, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí OAMP ze dne 13.7.2012 a cizinec má ukončený pobyt), takže od 3.12.2014 pobývá na území ČR neoprávněně.

V založené písemnosti „*detail dokladu*“ – *pobyťový štítek ev. č. X* je uveden kromě data převzetí a platnosti i údaj „stav dokladu – zneplatněn a zrušen dne 29.12.2014“.

Z kopie *cestovního dokladu žalobce* shora uvedeného čísla je zřejmé, že je v něm vylepen předmětný štítek na dobu od 29.11.2014 (29-11-14) do 28.3.2015 (28-03-15).

Dne 11.1.2015 bylo žalobci předáno oznámení o zahájení správního řízení v této věci a sepsán s ním protokol o jeho vyjádření (*vše za přítomnosti ustanoveného tlumočníka do vietnamského jazyka*), kdy uvedl, že jej asi od roku 2013 zastupoval v řízení pan N. T. A., který jej telefonicky krátce před Vánocemi 2014 informoval o tom, že přišlo rozhodnutí (*nevyhovění odvolání o prodloužení dlouhodobého pobytu*), ale o dalším postupu se nebavili, ani jej nepoučil, jak má postupovat; neučinil žádný pokus o legalizaci pobytu na území ČR a neučinil žádné kroky, aby mohl vycestovat v souladu se zákonem; je ženatý od 15.1.2013 a manželka bydlí ve Vietnamu; nemá žádné důvody, které by mu bránily ve vycestování, je zcela zdrav.

Z další kopie *cestovního dokladu žalobce* je zřejmý *výjezdni příkaz* s datem 11-01-15 opravňující žalobce k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení nezbytných úkonů a k vycestování (*dále založeno předvolání žalobce k jednání v této věci na 16.1.2015*) a přes *překlenovací štítek* je otisk razítka ZRUŠENO/CANCELLED, avšak není uvedeno datum, kdy došlo ke zrušení.

Z vyžádaného *rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (OAMP) ze dne 13.7.2012* vyplývá, že jím žalobci nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. *Komise rozhodnutím ze dne 27.11.2014* zamítla odvolání žalobce a napadené rozhodnutí OAMP ze dne 13.7.2012 potvrdila (*rozhodnutí bylo doručeno zmocněnému zástupci žalobce shora uvedenému, právní moc vyznačena 2.12.2014*).

Dle vyžádaného *závazného stanoviska OAMP ze dne 12.1.2015* je vycestování žalobce do Vietnamu možné.

Do *protokolu sepsaného dne 16.1.2015* v přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl po seznámení s podklady pro rozhodnutí, že jeho zástupce (shora uvedený) mu krátce před Vánocemi 2014, kdy mu volal ohledně nevyhovění jeho odvolání, řekl, že se má do tří dnů dostavit na OAMP do Karlových Varů a tam mu dají výjezdni vízum, ale on tam nešel kvůli tomu, že měl moc práce a říkal si, že tady v ČR bude na ten vylepený štítek v pase, i když věděl, že už není platný.

Rozhodnutí ze dne 16.1.2015 o správním vyhoštění bylo žalobci předáno do vlastních rukou téhož dne.

Rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2015 bylo zástupci žalobce Mgr. P. Václavkovi doručeno do datové schránky rovněž dne 28.7.2015.

Zástupce žalobce v podání ze dne 20.8.2015 sdělil, že trvá na nařízení jednání a v podání ze dne 29.9.2015 požadoval náklady řízení za 2 úkony a 2 režijní paušály zvýšené o daň z přidané hodnoty.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob

v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). *Specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.), *rozhoduje ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění*.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění*.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je *pro soud rozhodující skutkový a právní stav*, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *k datu 28.7.2015*, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Dle § 118 odst. 1, 3 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle § 47 odst. 1 a 2 zákona žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli

cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 28.7.2015 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná i přes přesvědčení žalované, že nepochybila a postupovala v souladu s příslušnými zákony, napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, dostatečně se vypořádala s tím, z jakých důvodů považuje rozhodnutí PČR ze dne 16.1.2015 za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu a rovněž se vyjádřila ke všem námitkám žalobce uvedeným v odvolání ze dne 21.1.2015, ale žádnou z nich neshledala opodstatněnou.

Dle názoru zdejšího soudu *podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v projednávané věci dosud nebyly plně splněny*, proto *napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro vady řízení spočívající v tom, že žalovaná vůbec nezohlednila skutečnost, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, což způsobuje i nedostatek důvodů rozhodnutí*. Soud totiž i přes veškerou snahu nezjistil, zda skutečně byly naplněny všechny znaky skutkových podstat shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců odůvodňující správní vyhoštění, jelikož z obsahu správního spisu není vůbec zřejmé, kdy se vlastně žalobce dozvěděl, že štítek povolení k pobytu vylepený v jeho cestovním dokladu na dobu od 29.11.2014 do 28.3.2015 pozbyl platnosti (*byl zneplatněn*), jelikož v rozhodnutí OAMP ze dne 13.7.2012 ani v rozhodnutí Komise ze dne 27.11.2014 není vůbec žádná zmínka, natož poučení o tom, že předmětný štítek pozbývá platnosti ve smyslu § 47 odst. 2 zákona dnem právní moci rozhodnutí o odvolání, přičemž ani ze samotného znění tohoto ustanovení shora citovaného nelze zcela jednoznačně dovodit, že jím zákonodárce mínil výsledek, jaký dovodily správní orgány v této věci. *Žalobce je cizinec, tudíž správní orgány i v rámci dobré správy (§ 4 odst. 2 správního řádu) by mu měly poskytnout přiměřené poučení o jeho právech a v tomto případě zejména o jeho povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, neboť žalobce se v minulosti nedopustil žádného porušení zákona ohledně jeho pobytu na území ČR, tudíž lze předpokládat, že při dostatečném poučení ve vztahu k ukončení platnosti překlenovacího štítku by postupoval tak, aby se nedostal do rozporu se zákonem o pobytu cizinců*. Rovněž nelze přehlédnout, že ani v protokolu ze dne 11.1.2015 žalobce neuvedl, že by mu byla známa skutečnost o ukončení platnosti překlenovacího štítku, toliko k dotazu uvedl, že neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu na území ČR, ale nic bližšího k tomu uvedeno není (strana 3). Naproti tomu v protokolu ze dne 16.1.2015 (strana třetí) je uvedeno „... říkal jsem si, že tady v ČR budu na ten vylepený štítek v pase, i když jsem věděl, že už není platný...“, ale kdy, od koho či jakým způsobem se dozvěděl o neplatnosti překlenovacího štítku a k jakému datu, není ani zmínka, přestože se jedná o velmi důležitou skutečnost mající vliv na posouzení věci samé např. i ve vztahu k délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Proto je nezbytné, aby bylo nejprve zjištěno, případně vyhodnoceno, zda žalobce věděl či mohl vědět (*a na základě jakých rozhodných skutečností*), případně kdy, od koho či jakým způsobem se dozvěděl o skončení platnosti překlenovacího štítku před uplynutím doby na něm uvedené (*ani na štítku nejsou uvedeny žádné informace v tomto směru*), když ani v uvedeném rozhodnutí OAMP a Komise ohledně jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu není o tom zmínka (*v odůvodnění ani v poučení*), přičemž není podstatné, zda tehdejší zmocněnec žalobce mu

předmětná rozhodnutí doručil či nikoli, jelikož pokud by byl řádně poučen a situaci by neřešil, pak by nebylo možno dovozovat, že by jeho pobyt na území ČR nebyl nelegální. Rovněž je však nutno zohlednit skutečnost, že žalobci nebyl vydán výjezdní příkaz v souvislosti s nabytím právní moci rozhodnutí Komise ze dne 27.11.2014, což bylo toliko konstatováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.1.2015 bez uvedení čehokoli dalšího a přitom dle § 50 odst. 1 písm. a) a b) zákona výjezdní příkaz z moci úřední uděluje policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo při správním vyhoštění a ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, tudíž aktivita v tomto směru dle názoru soudu neměla vycházet od žalobce, ale správního orgánu (policie/ministerstvo). Je tedy nutno naprosto jednoznačně zjistit, jak dlouhou dobu skutečně žalobce pobýval na území ČR bez příslušného oprávnění/víza a zda jsou splněny všechny zákonem požadované podmínky pro správní vyhoštění žalobce či nikoli.

S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti tvořící vady řízení, když pouze žalobcem namítaná nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované nebyla soudem shledána důvodnou na rozdíl od ostatních žalobních námitek, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno podle příslušného zákona o pobytu cizinců oprávněným správním orgánem, jen žalovaná tím, že odvoláním napadené rozhodnutí ze dne 16.1.2015 potvrdila a odvolání zamítla, zatížila své rozhodnutí stejnými vadami, jaké soud zjistil v uvedeném rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání. Zdejší soud proto rozhodl bez nařízení jednání (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.) o *zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2015 i předcházejícího rozhodnutí ze dne 16.1.2015 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení* dle § 78 odst. 1, 3 až 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku) s tím, že se bude řídit právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v tomto zrušujícím rozsudku, odstraní nejprve soudem zjištěné nedostatky (*viz předchozí odstavec*) a teprve poté vydá nové rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže budou splněny všechny zákonné podmínky či jiným zákonným způsobem ukončí vedené řízení, čímž bude realizovat tento rozsudek.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce mající ve věci úspěch požadovanou náhradu nákladů řízení upřesnil dne 29.9.2015, kdy požadoval za dva úkony á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava, podání žaloby*) a dva režijní paušály á 300,-Kč částku 6.800,-Kč zvýšenou o daň z přidané hodnoty (*připojil i kopii osvědčení o registraci ze dne 3.7.2009 jako poplatníka této daně*), tj. 1.428,-Kč, tedy celkem 8.228,-Kč. Soud přiznal náhradu nákladů řízení za požadované úkony odpovídající § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když lhůtu stanovenou žalované k zaplacení uvedené částky k rukám zástupce žalobce považuje soud za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. září 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně